

Son
hosszú évek
után tért vissza
Vietnámból

„Titoktartó, zárkózott család az övék”

KÉT HÓNAPJA, HOGY A LEGENDÁS MŰVÉSZNŐ
ÖRÖKRE LEHUNYTA A SZEMÉT, VELEMI
OTTHONA AZÓTA NÉMÁN ÁLL A CSENDES KIS
KÖZSÉGBEN. SENKI SEM BOLYGATJA A HÁZAT,
MÉG TÖRŐCSIK MARI NEVELT FIA, SON SEM,
AKI NÉHÁNY ÉVE A LEGNAGYOBB TITOKBAN
TÉRT VISSZA A FALUBA.

SZÖVEG: NYAKÓ ANDRÁS

A színésznő egykori házának ablakain szorosan zárva vannak a zsaluk és a méretes kapu. A szomszédban élő **Margit** néni azt meséli, minden holmi ugyanúgy áll, ahogy **Marika** – ahogy ő hívja a legendás színésznőt – hagyta.

„MARI MAMA, SEGÍTS!”

Margit néni boldogan idézi fel azokat az időket, amikor a szomszédban élő színésznő és férje, **Maár Gyula** rendező magukhoz vették a vietnámi háború poklát átélts kisfiút. A nyugdíjas asszony egykor sokszor vigyázott **Sonra**.

„A gyerekeim velem együtt nőttek fel. Ez az egész kert egy hatalmas játszótér volt számukra, itt folyton nyolc-tíz apróság rohagált. Indiánosat játszottak, lovagoltak, diófára másztak, máskor faházat építettek az erdőben. Son ötéves lehetett, amikor egy augusztusi, nyári napon megérkeztek vele. Később ő is itt kezdte az iskolát, hogy megtanuljon magyarul. Most már persze jól beszéli a nyelvet, de emlékszem, kisgyerekként akadtak nehézségei. Három hónappal azután, hogy Magyarországra jött, kórházba került. Életében először itt látott havat, és természetesen ment a

Törőcsik Mari
velemi szomszédja,
Margit néni

Son és a többi falubeli fiú sokat lovagoltak, indiánosat játszottak, fára másztak – igazán mozgalmas gyerekkoruk volt

Nem csak fogadott fia, az egész falu gyászolja a színésznőt

Padon ülő szobrot szeretne

A Kőszegi-hegység lábánál fekvő falu polgármestere, Bakos László szeretné, ha idővel utcát neveznének el a legendás színésznőről, ahogy szobrot is állíttatna neki. „Az utcaelnevezéshez a család jóváhagyására van szükség, de nem akarom még ezzel zavarni őket a gyászukban. Egy padon ülő Törőcsik Mari-szobrot is szeretnék készíttetni” – mondja a faluvezető.

ban, pedig titoktartó, zárkózott család az

többi gyerekkel szánkózni a közeli dombokra. Már indultak volna haza, amikor Son még egy utolsó lecsúszott, de balul sült el a dolog: egy kivágott fatörzsnek ütközött, és eltört a keze. Marikáék valahol külföldön lehettek, de szerencsére a szomszédasszonyomnak volt kocsija, azzal vittük kórházba. Szegény Son akkoriban csupán annyit ismételtetett panaszosan, hogy 'Mari mama, segíts!' Mindössze ennyit tudott magyarul.”

„CSALÁDOSTUL MENNEK A MISÉRE”

Köztudott, hogy a nevelt fiú egy idő után visszatért a szülőhazájába, Vietnámba, ám pár évvel ezelőtt újra a faluba költözött, hogy segítsen betegeskedő anyjának. „Az egyetemem kint végezte Saigonban, ha jól tudom, kereskedelmi végzettséget szerzett. Ott ismerkedtem meg a feleségével is, akivel viszont itt, Magyarországon, a fővárosban esküdtek meg. Kis esküvőt tartottak csak. Végül visszatértek Ázsiába. De Sont mégis visszahúzta a szíve, hiszen gyerekkora óta itt élt, ide vágyott vissza. Nem egyedül érkezett, jött vele a felesége és a kislánya, **Zsófi** is. Nem messze innen vett egy romos házat, amit lebontott, és újat építtetett a helyére. Nagy kertje van nyulakkal, fácánokkal, tyúkokkal – meséli a nyugdíjas asszony. – Szeretik őket itt, a falu-

övek. Son kislánya Szombathelyre jár iskolába, az apukája viszi reggelente, délben meg érte megy, és közben dolgozik is. Jól beilleszkedtek, minden vasárnap családostul mennek a templomba a misére. A felesége itt szerzte meg a jogosítványát, igaz, ő csak anynyit beszél magyarul, amennyit nagyon muszáj. Ha ketten vannak, vietnámi nyelven beszélnek. Én is jóban vagyok velük, ha találkozzunk, mindig beszélgetünk. Son szeret itt élni, csak azt fájlalja, hogy akikkel felnőtt, azokkal már nem tudja úgy tartani a kapcsolatot, ahogy régen.”

„HOZZÁM BÁRMIKOR FORDULHAT”

Bár a férfi hosszú éveket töltött távol Magyarországtól, Törőcsik Mari áprilisi halála érthető módon nagyon megviselte. „Az én kapum mindig nyitva áll előtte, de ezt ő is tudja. Ha problémájuk adódott, vagy segítségre volt szükségük, én mindig itt voltam, és ez tán sem változik. Remélem, tudja, ha megszorul, hozzám bármikor jöhet” – mondja Margit néni.

Pár házzal odébb belebotlunk a háza előtt ténykedő Sonba. Fekete galléros pólót visel, szemében ott a szomorúság. Udvariasan utasítja el interjúkérelmünket, nem kíván nyilatkozni. Azt mondja, nem áll készen, hogy beszéljen az életéről...

Törőcsik Mari egykori otthonában minden úgy áll, ahogy azt a színésznő hagyta. A méretes kapu és a zsaluk is zárva vannak, mintha a ház is gyászolná az elhunyt művészt.

